

Dagbog fra Canada/Alaska turen sommeren 2008 :

Onsdag d. 2. juli : Endelig oprandt dagen for vores afrejse - vi fik pakket de sidste ting i løbet af dagen og efter den tidlige aftensmad, forsøgte vi at hvile os lidt. Vi mødtes med bedstemor og bedstefar på banegården lidt før midnat - de skulle vinke farvel og køre vores bil tilbage til Bollegaard.

Kl. 24 var der afgang fra Fredericia, der var faktisk mange med toget mod København, selvom det var så sent.

Alle fik vist en lille lur på vejen derover og da kl. blev 02.50 ankom vi til Kastrup Lufthavn.

Da vi kom op i hallen mødte vi Lene (Line`s mor) - hun var på vej til Aberdeen for at besøge Thyge.

Efter lang ventetid og en del bøvl (sure miner hos personalet), blev det endelig tid til at tjekke ind til turen mod London - afgang 7.25.

Mie og Mads var spændte på flyveturen (deres første), men alt gik fint, selvom flyet ikke var så stort. Fint nok med en "øve-tur" på en times tid.

I Heathrow Airport skulle vi vente 5 timer, inden vi kunne komme videre med fly til Calgary/Alberta kl. 14.10.

Først travede vi i lang tid ad de smalle gange for, at komme ind til centrum af lufthavnen og så var det tid til frokost.

Efter maden og et lille hvil var det blevet tid til, at gå rundt og se på de mange spændende butikker og ikke mindst de andre rejsende.

Her var mennesker i alle regnbuens farver - kunne bruge lang tid på bare at iagttage klædedragter osv.

Endelig blev det tid for vores afrejse, men da vi skulle tjekke ind var der fejl i vores papirer. Personalet i Kastrup havde slettet os af passagerlisten, men heldigvis fik Air Canada styr på det igen, så vi alle 4 kunne sidde sammen i flyet. De var utrolig søde og meget hjælpsomme - noget helt andet end det vi oplevede i Kastrup.

Flyet lettede omkring 14.45 - og sikke et fly. Det var den rene luksus, god benplads, dejlige sæder og ikke mindst pladser tæt på en stor tv-skærm.

Børnene var helt store i hovederne da flyet lettede fra jorden - det var noget andet end det lille fly i Kastrup!

Flyveturen var behagelig (men lang) og servicen/maden var superfin.

Torsdag d. 3. juli : Efter 8 timer og 3 gode film ankom vi til Calgary kl. 15.30 (lokal tid).

I lufthavnen spillede forskellige country-band` s - de skulle vel "lokke" folk ind til centrum, hvor det store Calgary Stampede var.

Efter paskontrol osv. fik vi fat i en stor taxi, som kørte os til Coast plaza Hotel & Conference Center. Her skulle vi overnatte, inden vi kunne få vores camper næste dag.

Hotelværelset var ok med 2 dob.senge og fint badeværelse, men pyha, det var varmt. Udenfor var der godt 30 gr. og luften stod nærmest stille.

Efter et tiltrængt hvil og et dejligt bad gik vi en lille tur og spiste aftensmad på en A & W burgerbar.

Kl. 21 var vi alle klar til, at gå i seng og hvile både hoved og ben ovenpå en lang rejse. Ja, det var faktisk 25 timer siden vi tog hjemmefra Fredericia.

Fredag d. 4. juli: Vi stod tidligt op - 7.45 og blev hentet af en taxi, som kørte os ud til Cruise Canada - ikke langt fra hotellet.

Her skulle udfyldes diverse papirer og vi skulle se en video om, hvordan R.V.` en fungerede.

Vi gennemgik bilen og fik vores bagage ombord og så var vi faktisk klar til afgang.

Kilometer-tælleren stod da på **93758**.

Hjemmefra havde vi hørt om en stor jagtforretning i Calgary og den skulle blive vores første mål på turen.

Efter en lille omvej fandt vi frem til det center område, hvor butikken lå - ja, vi var faktisk ret stolte af os selv - tænk at vi kunne køre igennem sådan en storby uden problemer!

Fandt en Mc Donald restaurant, hvor vi spiste morgenmad - ikke verdens sundeste, men vi havde ikke fået handlet ind, så vi måtte tage, hvad vi kunne få.

Efter maden gik Mie, Mads og Mikkel i "Whole Sale Sports" og kiggede på de mange spændende ting.

Imens pakkede Tina vores kufferter ud og fik alt lagt på plads i skabene i camperen. Nåede dog også at se butikken inden afgang og vi fik købt et lager af myggespray til Mie.

Hjemmefra havde vi bestilt de første 2 overnatninger - mest for at være sikret en plads, hvis vi stadig havde lidt "jet-lag" og var trætte.

Turen gik nu tværs gennem Calgary og videre mod nord-øst - her fandt vi en lille by, hvor vi kunne handle ind. Her var mange spændende og anderledes varer, så der gik noget tid med at få set det hele igennem.

Kassedamen var meget interesseret i, at høre om Danmark og hvordan tingene var der.

Børnene blev lidt rystede, da de så efterlysnings-sedlen med de forsvundne børn på opslagstavlen ved indgangen - det er vi heldigvis ikke vandt til herhjemme, men vi fik en god snak om, hvordan man skulle passe på sig selv og hinanden.

Efter en køretur med lange lige landeveje og flad, flad natur, ankom vi til "The Pope Lease Pines Campground" sidst på eftermiddagen og her blev vi pænt modtaget af Kent og Janice, som ejede stedet.

Tina havde mailet en del med Janice inden afrejsen (hun havde været behjælpelig med, at finde ud af noget mht. helikopter-turen), så det var helt sjovt, at hilse rigtigt på hende.

Pladsen var meget hyggelig og der var en god atmosfære - Kent viste rundt og fandt en fin plads til os.

Han fortalte også om stedets spændende historie og om, hvad man kunne se i området. Foreslog os, at køre en aften-tur og det blev vi enige om, at vi ville prøve efter aftensmaden.

Nu skulle vi så prøve, at lave mad i R.V.`en for første gang. Det gik nu vældig fint - alt fungerer, som i en campingvogn.

Efter en god gang pølser, brød og pie gjorde vi endnu engang klar til afgang.

Vejen mod Drumheller var utrolig smuk og anderledes. Vi valgte at køre øst om byen ad "Dinosauer Trail" - her var gode udsigtpunkter og storslået natur.

Virkelig anderledes og meget, meget flot!

På et tidspunkt skulle vi krydse en flod med en lille "kabel-færge", det var sjovt. Kaptajnen fortalte lidt om området og var også meget interesseret i at høre om Danmark.

Turen gik videre til området ved "Horsethief Canyon" - igen helt ubeskriveligt smukt og spændende landskab.

I gamle dage drev hesttyvene deres bytte ind i denne canyon og gemte sig her for deres forfølgere.

Udsigtspladsen vrimlede med små jordegern "Goffye`s" - de var rigtig sjove at iagttage.

Børnene gav dem noget brød at spise og så blev de mere modige - ja, de kom faktisk temmelig tæt på til sidst.

Kørte gennem Drumheller og videre lidt syd for byen - ud til de eroderede klippeformationer i Drumheller Badlands - de berømte "Hoodoos" (sand-søjler, som er formet af vejr og vind - ligner nærmest store paddehætte).

Et helt fantastisk syn, som naturen selv har skabt gennem tusind år!

Tilbage i Drumheller fik Mads og Mikkel fat i lidt øl på en bar og så gik turen tilbage til "The Pope Lease Pines". Vi trængte snart til at se dyner ovenpå en spændende dag med mange flotte oplevelser.

Km. 94272

Adresse :

Whole Sale Sports - Outdoors Outfitters,
25 Heritage Meadows Way SE, Calagary.

Lørdag d. 5. juli : Vågnede kl. 05.30 - alt var stille på campen.

Lå og slappede af til klokken blev 06.30, stod så op og gik hen til cowboy-huset for at få et bad.

Efter en del forsøg fandt Mie og Tina endelig ud af, hvordan de canadiske dørhåndtag skulle drejes for at låse døren. Skønt med et langt bad og en gang hårvask.

Efter morgenmaden fandt vi Kent på campen - fik en lang snak med ham, men til sidst måtte vi sige farvel og tak for opholdet.

Kørte til Drumheller og fandt frem til "The Royal Tyrrell Museum".

Vi blev vist hen til en parkeringsplads, som lå langt fra museet. Det var dog ikke et problem, for da vi steg ud af R.V. en, kom der en dreng susende i en golf-vogn for at hente os og så blev vi kørt lige til døren - fornemt!

Museet var en kæmpe oplevelse for os alle 4, hvor var der dog mange spændende dinosaur-skeletter (30 komplette + det løse) at se på og hvor kunne vi lære meget nyt.

Vi gik alle stille rundt og følte os bare så små i en hel forunderlig og anderledes verden.

Fik taget en hel masse billeder og købt en del postkort til at sende hjem.

Stedet kan kun anbefales - noget man bare må se, hvis man kommer til Alberta.

Senere besøgte vi èn af verdens mindste kirker, som lå lidt udenfor byen.

Der kunne max. sidde 8 pers. - èn gang om året blev der holdt gudstjeneste her.

Nu var vi blevet godt sultne og kørte tilbage til byen, hvor vi fik en dino-burger på en af byens utallige dino-restauranter.

Overalt i byen var der dino ting og figurer, så man var ikke i tvivl om, hvad der var byens hovedattraktion.

Turen gik videre ud til "Horseshoe Canyon" vest for Drumheller.
Her skulle Mikkel have sin fødselsdagsgave - en helikoptertur.
Turen kostede 90 c.\$ pr. pers. for ca. 15 min. - og det var helt klart alle pengene værd.

Helikopter-firmaet hørte til i Calgary, men hver sommer lavede de en landingsplads ved "Horseshoe Canyon" og fløj ture med turisterne herfra.

Helikopteren var ikke så stor, men det var utrolig spændende og pigen, som fløj turen, fortalte en masse interessante ting om området. Hun havde haft certifikat i 2 år og elskede sit job.

Mikkel og Mie fløj først en tur og de var helt store i hovedet, da de kom ned igen. Så blev det Mads og Tina, som skulle opleve turen.

Flyveturen og udsigten vil vi nok aldrig glemme - en virkelig god oplevelse for hele familien.

Mads reflekterede lidt over de dage vi havde haft indtil nu i Canada : Det er længe siden vi har oplevet så meget, på så kort tid. Alt har bare været superfedt!!!

Efter besøg i de sædvanlige souvenirs-butikker gik turen videre mod Canada Highway 1 West.

I Calgary kørte vi forkert - ja, vi tænkte os ikke rigtig om - måske var vi ved at være trætte ovenpå dagens mange oplevelser.

Efter en tur gennem "dowm-town", hvor vi så Calgary Tower og China Town m.m. på tæt hold, fandt vi ud af mylderet igen og kom videre ud byen.

Begyndte at kunne ane bjergene i det fjerne - igen noget helt andet natur.

Vi var nu på rette vej og omkring kl. 18.30 nåede vi frem til Canmore, hvor vi havde bestilt plads på " Spring Creek Campground".

En stor campground med vildt mange R.V.`er i alle mulig størrelser.

Gik en tur rundt på pladsen og senere fik vi lidt aftensmad.

Forsøgte at sende en mail hjem - der var trådløs internet på pladsen.

Km. 94336,8

Søndag d. 6. juli : Dagen startede kl. 7 - fik badet os og gjort bilen klar til afgang kl. ca. 8.30 - vi var nu ved, at have godt styr på, hvordan tingene skulle gøres.

Kørte mod Banff og sikke en udsigt - "The Rockies" lå foran os og de mægtige bjerge var et utrolig flot syn!

I Banff by kommer der mellem 25.000 og 30.000 mennesker hver dag i sommerperioden - et rigtig turist-mål, men også utrolig flot.

Vi valgte at besøge "Luxton Museum Of The Plain Indians" - helt sikkert et besøg værd!

Vi blev meget stille og eftertænksomme efterhånden, som vi kom igennem de forskellige rum.

Pyha, hvor har der foregået mange barske ting på prærien - det var ikke noget for sarte sjæle! Vi fik samtidig også et billede af et meget stolt folkefærd og ikke mindst en masse viden om indianernes levevis og traditioner.

Stedet var helt klart meget lærerigt for både voksne og børn.

Besøgte også souvenirs-butikken og her kunne man få mange anderledes ting bl.a. i skind.

Efter at have fundet en R.V.- parkeringsplads gik vi en tur på den berømte "Banff Avenue". Her var mange spændende butikker med anderledes ting.

Fandt bl.a. en sjov butik, hvor de solgte de berømte "Crocs" sko - her var fyldt med sko fra gulv til loft og modeller vi endnu ikke havde set i Danmark.

Mikkel og Tina måtte have sig et par hver og børnene mente så bestemt, at deres forældre nu var blevet lidt for "flippede".

Det blev til besøg i mange butikker - også chokoladebutikken "The Mountain Chocolate", hvor Mikkel blev temmelig upopulær. Han sagde for sjov til den unge mand, at han skulle huske at fløjte, mens han arbejdede med chokoladen og det blev ikke vel modtaget.

Mie fik købt sin første fudge og det smagte herligt.

Det regnede pludseligt og skyerne hang lavt over "The Rockies" - et helt specielt syn - så vi skyndte os ind i en restaurant, som hed "The Grizzly House".

Her fik vi serveret en kæmpe buffalo-burger med lækkert tilbehør - uhm, det var guf!

Stedet kan godt anbefales, hvis nogen skulle komme forbi.

Fandt R.V.'en igen og nu gik turen videre mod Lake Louise - vejret skiftede mellem regn og sol.

Pludselig så vi 2 grizzly bjørneunger et lille stykke fra vejkanten. Holdt ind til siden i en fart og tog billeder på livet løst.

Pludselig kom den store hunbjørn til syne og det blev det bestemt ikke ringere af. Et flot syn - vores første grizzly!

I Lake Louise by handlede vi lidt ind til køleskabet i det lille center og købte lidt "lego-guf" med hjem. Mie fandt også her sin første mørke chokolade - det havde ellers været umuligt, at opdrive andre steder.

Holdt i en lang kø for at få en R.V. plads, men det lykkedes da til sidst. Fik udleveret et hæfte med gode råd om, hvordan man skulle forholde sig, hvis der kom en grizzlybjørn. Den blev læst både forfra og bagfra af børnene - jo, det var rart, at være velinformeret.

Nu da vi var sikret en plads for natten, blev vi enige om at køre de 14 km til Moraine Lake inden aftensmaden.

Det gik op ad bakke det meste af vejen, men sikke et syn, der mødte os - søen var krystalblå og bare så flot!

Der var mange turister i busser og de havde travlt med at fotografere hinanden på de store sten i vandkanten.

Vi fik også taget nogle gode fotos, men pludselig skiftede vejret - det blev nærmest til slud og hundekoldt.

Efter en lille gåtur i området vendte vi næsen mod vores campground og noget godt aftensmad.

Gik til ro kl. 21, da vi skulle tidligt op næste dag.

Km. 94478,4

Mandag d. 7. juli : Stod op kl. 04.30 - fik hurtig tøj på og så kørte vi til Lake Louise for at se solopgangen og det flotte hotel/slot (bygget af en skotte, som savnede sit hjemland), samt den smagradblå sø.

Solopgang blev der nu ikke meget af - Mikkelt må have taget lidt fejl af verdenshjørnerne.

Men det var et utroligt flot sted med en atmosfære uden lige!

Vores dronning var engang til the-selskab på slottet, men så langt nåede vi andre nu ikke.

På vejen hen til søen så vi et kæmpe pindsvin med meget lange pigge - det var sjovt at iagttage.

Søen var bare så smuk - vandet lignede nærmest tykt blå slush-ice, men når man tog en håndfuld op var det bare, som ganske almindeligt vand.

Når sneen smelter og løber ned ad bjergsiderne, flyder mineralerne herfra med ned i søen - det er det, som giver søen den flotte klare blå farve.

Efter lang tid forlod vi det smukke sted og begav os ud på rute 93- nord igen.

Vejen førte os forbi mange flotte søer bl.a. Bow Lake og Mistaya Lake.

Ved Peyto Lake gjorde vi holdt og gik ad den smalle sti op til udsigtsposten.

På vejen op så vi mange flotte vilde blomster - den stærkt orange "Indian Paintbrush", som indianerne brugte til at lave krigsmaling af og den hvide og lilla lyng (White and purpel Heather).

Prøvede at tørre nogle af blomsterne, men resultatet blev desværre ikke så godt.

Peyto Lake og området omkring var utrolig smukt - sikke et syn.

Vi fik taget mange flotte billeder og Mikkel optrådte som fotomodel i sit Wolf Camper tøj.

Han mente, at billedet kunne bruges i en foto-konkurrence, når vi kom hjem. (Han vandt faktisk en flot t-shirt senere).

På nedturen læste vi de mange plancher om natur- og dyrelivet i området - det var meget lærerigt.

Ved Saskatchewan River Crossing fik vi tanket både bilen og os selv op.

Menuen bestod af bacon og æg - ikke dårlig efter en tidlig start på dagen.

Turen gik nu videre ad Icefield Parkway til "The Icefield Center". Her var vildt mange mennesker og lang kø ved billetlugen, så vi sprang over og tog nogle flotte fotos fra vejen i stedet for.

Der var hundekoldt og der blæste en del, så det var godt med nogle varme trøjer og en vindtæt jakke.

Vi kørte videre nordpå og kort tid efter så vi en stor sortbjørn i vejkanten, det var rigtig spændende at iagttage den.

Gjorde holdt ved Athabasca Falls - en kæmpe oplevelse - lige bortset fra alle de andre turister.

Vandet brusede voldsomt mellem klipperne - det var et vildt og meget smukt syn. Mads fik optaget noget video på sit kamera og her kunne man rigtig høre vandets vilde brusen.

Her brugte vi en del tid, inden vi kørte videre i R.V. en.

Forsatte ad "93-nord" - en noget hullet strækning, men igen var vi heldige. Pludselig gik endnu en sortbjørn på skråningen ved vejen.

Bjørnen gik og vendte træstammer, for at finde myrer og det så rigtig sjovt ud, når den gik og slikkede sig om munden.

Igen fik vi taget mange billeder.

Tjekkede ind på Whistler Campground omkring kl. 14.30 - der var allerede lang kø, men vi fik dog en R.V. plads (uden strøm/vand).

Udenfor campen gik der en stor flok wapitier rundt på vejen.

Senere kørte vi en tur ind til Jasper, så et par butikker med indianer ting og fik købt ind til køleskabet.

Forsøgte igen at finde "kemi" til toilettet i camperen, samt noget R.V. toiletpapir. Endelig var der en flink dame på en tankstation, som foreslog os, at køre ud i et industrikvarter og spørge i en butik svarende til Jysk Autodele.

Endelig lykkedes det at finde frem til begge dele og vi købte et godt lager.

Senere fandt vi ud af, at tingene også kunne købes i "Home Hardware" butikkerne, men det havde Cruise Canada bare glemt at oplyse os om.

Tilbage på campgrounden lavede vi hakkebøf og coleslaw - herligt med noget at spise ovenpå en lang dag.

Der var set bjørn på campen dagen før, så Mie og Mads var lidt nervøse for at gå udenfor.

Km 94748,0

Tirsdag d. 8. juli : Stod op kl. 06.30 og gjorde klar til afgang.

Gjorde igen et lille holdt i Jasper og fik købt lidt souvenirs og så gik turen videre mod Medicine Lake og Maglign Lake (lå ca. 40 km fra hovedvejen). Så en del "bjerggeder" i vejkanten - fandt aldrig helt ud af hvad de hed, men flotte var de. Da vi nåede til Maglign Lake gik vi en dejlig tur ned til søen - her var mange turister, som også var tidligt ude.

Vejen tilbage var igen et smukt syn - bare omvendt...

Kørte videre af Yellowhead Highway (16) til "Miette Hot Springs" (lå 15 km fra hovedvejen).

De varme kilder brugte indianerne allerede i 1800 tallet og siden blev de brugt af cowboys og minearbejdere.

Nu er det et yndet turistmål med 2 bassiner på henholdsvis 38 og 40 gr. varmt vand, samt 2 kolde på 16 og 19 gr.

Det var en oplevelse af de bedre - tænkt at kunne sidde udendørs i lækkert varmt vand og samtidig nyde udsigten over "The Rockies" - luksus ud over alle grænser!

Man kan alligevel godt få for meget af det gode og det endte med, at vi alle måtte en tur i det kolde vand, inden vi helt smeltede væk.

Canadierne er utrolig blufærdige - f.eks bader man sig med sit badetøj på, inden man går ud i bassinerne. Mikkel og Mads havde dog helt "overset" denne uskrevne regel, så de fik svunget "propellen" i baderummet, til stor forargelse for nogle af de andre gæster.

Efter det lange og dejlige bad blev vi noget dvaske - ja, man måtte faktisk ikke køre bil før en time efter, men det gav nu helt sig selv.

Alle fik en lille lur og så var vi klar til dagens andre oplevelser.

Da vi kom tilbage til hovedvejen måtte vi lige ind i Pocahontas-shoppen og handle lidt ind. Og da vi skulle betale for vores indkøb, faldt vi snak med ekspedienten, som hed Hans.

Han var oprindeligt fra Holland, men havde boet i Canada i mange år. Søsteren boede i Roskilde og han havde været på besøg hos hende et par gange, så han kunne sige lidt på dansk.

Kørte videre af rute 16 og ved Hinton drejede vi nordpå af rute 40 mod Grande Prairie.

En meget bakket og svingende vej, men igen flot natur.

Gjorde holdt i Grande Cache (halvvejs på strækningen), hvor vi strakte ben og spise lækker mad på "Subway".

Efter at have kigget det lokale center igennem gik turen videre.

Vest for Grand Prairie fandt vi en primitiv campground "Legion Park", hvor vi besluttede os for at overnatte.

Heldigvis kunne vi klare os med de faciliteter vi havde i R.V.`en.

Der sad et par fulderikker og hyggede sig på nabopladsen og pludselig kom den ene hen og ville snakke.

Han kom fra Schweiz og skulle køre rundt i USA, Canada og Alaska i et års tid.

Det var spændende at høre om, men vi slap heldigvis for at få ham indenfor - ellers havde det nok taget hele natten med.

Vi gik trætte i seng med minderne fra endnu en dejlig dag.

Dagens sammentælling af dyr lød sådan : coyote, ørn, black-tailed deer, big horn sheep, wapiti og en mouse med kalv.

Km 95289,1

Onsdag d. 9. juli : Sov til kl. 7.30 og var på vejen igen kl. 9.

Kørte ind i British Columbia og fik stillet urene 1 time tilbage - nu ville vi snart være fremme hos Harvey og Philys, hvor Mikkel arbejdede som trainee i 1984.

I Dawson Creek gik vi en tur og så "The 0-Mile-Post" og det gamle "Alaska Hotel". Her begyndte Alaska Highway og vores tur videre nordpå.

Byen var vokset en del siden Mikkel og Tina var derovre for 24 år siden. Det samme var Taylor, hvor vi gjorde holdt ved en info-post for, at få lidt information om området.

Her traf vi Juanita og en anden dame, som passede stedet.

Sjovt nok var hun en gammel ven af Harvey og Phylis, så vi fik os en rigtig lang snak. De var vældig imponerede over Mie og Mads' sprogkundskaber og ville gerne høre en masse om Danmark.

Vi fik en del kort og gode råd med på vejen.

Omkring kl. 13 ankom vi til "The Wiles Place" - det var sjovt, at se stedet igen efter så mange år.

Huset var blevet forlænget med en flot stue med store vinduer i, men ellers lignede det sig selv.

Phylis tog imod os på verandaen og vi fik en rundvisning i hele huset.

Senere kom Harvey hjem fra byen og vi spiste frokost (hamburger-soup).

Deres barnebarn Amber og hendes familie (Tom, Kasey og Trenton) boede på nabogrunden og de hjalp meget til efter Harvey var kommet til skade for et par år siden. (En ko var gået amok og Phylis måtte redde ham med frontlæsseren. Han var indlagt i Edmonton i knapt et halvt år).

Amber og børnene kiggede forbi og vi fik også hilst på Amber's mor Marion (H & P's datter).

Senere tog Amber Mie og Mads med ud på crosser'ne sammen med hundene - det havde vist været en sjov tur, men også en udfordring for dem.

Bagefter kørte vi en tur med Harvey rundt i området i hans pick-up og vi fik hilst på Tom, som slog hø.

På køreturen så vi også Baldonnel med skolen osv. Kørte ad grusveje til Taylor og her så vi bl.a. Harvey's gamle skole, kirken og den gamle butik.

Senere viste vi billeder hjemmefra på computeren - det syntes de var vældig spændende. Vi gav dem også "Danmarks bogen" og fortalte lidt om de forskellige billeder i bogen.

Spiste aftensmad (oksesteg m. grønsager og chokoladecake m. is) og fulgte lidt med i "Calgary Stamped" på tv. Børnene kunne godt lide at se de forskellige discipliner indenfor hestvognskørsel osv.

Km 95470

Adresse :

Harvey & Philis Wiles,
Baldonnel, BC.
VoC 1CO Canada.

(Mile $39\frac{1}{2}$ A.H. 238 Road $\frac{1}{2}$ m. east $\frac{1}{4}$ m. south)

Torsdag d. 10. juli : Harvey skulle til kontrol hos lægen, så Mikkel og Mads kørte med Phylis ud for at tjekke kreaturerne.

Da de kom tilbage igen, spiste vi morgenmad og gjorde klar til vores tur til W.A.C. Bennet Dam.

Et kæmpe vand-kraftværk som lå ca. 250 km øst for Baldonnel. Mikkel og Tina havde været der tidligere, men der var sket meget siden dengang.

Phylis insisterede på, at vi skulle køre i hendes bil og det var da også rart med lidt forandring.

Turen dertil var flot, men der var en del vejarbejde.

Vi var heldige at komme med et rundvisnings-hold med det samme. Inden afgang fik vi udleveret hjelme og så blev vi kørt i en gammel skolebus ned til de store turbiner.

Der var 3 rundvisnings-piger med i bussen og de havde en herlig humor.

Bussen kørte ind i dæmningen og her gik vi så rundt med vores guide - det var både spændende og lærerigt.

På hjemvejen handlede vi lidt ind og spiste frokost i Hudson Hope og kørte så tilbage til Harvey og Phylis.

Amber og pigerne kom og vi hyggede os med is og vi fik delt vores gaver ud.

(Georg Jensen julepynt og et kalenderlys)

Senere kørte Phylis os over til Ingvar (han var trainee før Mikkel og nu canadisk gift) og hans kone Bernadette, hvor vi spiste aftensmad og hilste på 3 af deres børn. Den 4. var træningslejr i Vancouver og skulle svømme ved handicap-ol i Beijing i september.

Mads, Mikkel og Ingvar kørte en tur ud i markerne og så en del dyr, samt hans slagteri, hvor han lavede pølser osv.

Imens hyggede koner og børn sig med opvasken osv.

Sjovt, at se hvordan de boede og havde indrettet huset.

Her havde de et sofabord - noget Ingvar må have "taget med " hjemmefra, for det så man ikke andre steder.

En rigtig hyggelig aften, hvor vi hørte lidt om den alm. canadiers hverdag, skolegang m.m.

Vi var hjemme ca. 23.30 og gik i seng kort tid efter.

(Kørte ca. 500 km i Phylis' s bil)

Fredag d. 11. juli : Sov lidt længe (8.30) - gik i bad og spiste dejlig breakfast.

Harvey skulle ud og presse hø, så han havde lidt travlt, så vi hyggede os med Phylis, inden vi begyndte at pakke vores R.V.

Kl. 10.30 sagde vi farvel til hende og tusind tak for et dejligt ophold. Kørte så over til Amber og sagde farvel til hende og børnene.

Fandt Harvey ude i marken og han fik også et "kæmpe knus og farvel" af os.

Det var helt vemodigt, at skulle forlade dem alle igen - vi var allerede faldet godt til.

Tænkt at man kan føle sig hjemme igen, så hurtigt efter 24 år.

Vi vil aldrig glemme de hyggelige dage hos "The Wiles" og børnene fik endelig set stedet og truffet de dejlige mennesker, som de havde hørt så meget om i årenes løb. Snøft, men turen skulle jo gå videre...

Turen gik nu til "Safeway" i Fort St. John - her fik vi handlet stort ind, så vi kunne klare de næste par dage.

Mie fik også opfyldt et af sine ønsker i byen - nemlig frokost på en "Kentucky Fried Chicken" restaurant.

Uhm, det smagte bare alt for godt!

Kørte videre ad Alaska Highway til Fort Nelson (Linda Petersen er født og opvokset her).

Så en stor sortbjørn i vejkanten og et par muledeer.

Fandt en campground (Westend Campground and Old West Saloon and Restaurant) med internet og vaskeri, så det var bare super.

Det tog dog sin tid inden vi fik vasket tøj - aldrig har vi oplevet, så dårlige maskiner - det blev både en langsommelig og dyr vask.

Mie og Tina skiftedes til at sidde ved maskinerne og de var begge ved, at blive ædt op af myg.

Mads og Mikkel fik endelig gang i computeren, så de kunne skrive lidt hjem.

Restauranten på stedet var for længst nedlagt, men man kunne gå ind i de gamle western-lokaler.

Her hang der mange underlige ting på væggen bl.a. en udstoppet bagdel af en ged.

Havde en forfærdelig nabo (mor + dreng), som vi "korsede" os noget over, imens vi spiste aftensmad.

Endelig kunne vi hænge det sidste tøj til tørre udenfor (Mie`s bh vakte dog en del forargelse) og det var tid til at se dyner.

Km 95871,8

Lørdag d. 12. juli : Kørte fra Fort Nelson omkring kl. 10 - besøgte en mindre jagtbutik downtown og fik tanket op.

Kørte af Alaska Highway, forbi Summit lake og Muncho Lake (utrolig flot). Vejen var meget op og ned med en super flot udsigt.

"Liard River Hot Springs" sprang vi over, da vi havde hørt, at R.V.`erne tit blev røvet på parkeringspladsen og så regnede det en hel del.

Pludselig så vi en kæmpe flok amerikanske skovbison på vejen/i vejkanten. Vi fik taget en masse foto og talte til mindst 50 dyr.

Et helt utroligt syn - mange andre holdt ind til siden for, at få det hele med.

Ja, der kom faktisk en på motorcykel, som måtte sno sig igennem flokken.

Lidt senere så vi endnu en flok bison - denne gang opgav vi at tælle, da vi nåede til 60 dyr.

Her var store okser med kæmpe horn og små kalve, som var søde at kigge på.

Kørte videre mod Watson Lake - her fik vi en plads på "Down Town R.V. Camp".

Det var en skotte, som ejede stedet og han var vældig flink. Han havde været i Danmark efter krigen og han kendte godt både snaps og sild.

Han havde en herlig dialekt og var rar, at snakke med.

En meget fin plads - alt var bare i orden.

Gik op i et supermarked og handlede ind - til aften spiste vi kylling, ris og salat.

Dagens "kamera-skud" : 2 Whitetail, 3 Wapiti, 2 flokke Stone Sheep, 2 Elk, 2 sortbjørn, 1 brun sortbjørn og så flokkene med bison - ikke dårligt på bare en dag!

Km 96388,6

Søndag d. 13. juli : Spiste morgenmad og Mikkelt tankede op, mens vi andre tog billeder af "skilteskoven" i Watson Lake.

Inden afgang fik vi åbnet vores tlf.kort og ringet hjem til vores forældre. Alt var vel derhjemme og de blev også glade for at høre fra os.

Kørte videre mod Teslin. I denne by var alting skrevet både på engelsk og "indiansk". Meget flot beliggenhed lige ned til den store Teslin Lake.

Besøgte et lille wild-life museum og "Teslin Tlingit (udtales Klingit) Heritage Center". Her så vi Keith Wolfe Smarch`s totempæle og andet kunst og historiske ting fra Tlingit stammen.

Der blev vist en lang video om stedets historie - den var utrolig god og meget tankevækkende for os alle 4. En flot film med både smukke og barske fortællinger/scener.

Indianerne har meget stor indflydelse i byen og de er meget respekterede i området, bl.a. er den kvindelige borgmester og mange af byens politibetjente indianere. Der gøres rigtig meget for, at holde fast i og lære mere om de gamle traditioner. Helt klar et meget spændende sted at besøge.

Turen fortsatte mod Whitehorse og ca. 15 km før byen fandt vi en dejlig campground - "The Caribou R.V.Park".

Det var en schweitzer, som ejede pladsen og der blev talt en del tysk blandt gæsterne.

Underligt, pludseligt at høre et andet sprog.

Vi fik en plads helt for os selv og det var rart.

Efter et dejligt bad bestemte vi os for, at besøge campgrounden`s restaurant - "Wolf`s Den".

På vej derhen fik vi øje på "motorcykel-schweitzeren`s" camp - det var nu lidt sjovt.

Det var en hyggelig restaurant, men ikke helt billigt.

Vi bestilte t-bone-steak (500 gr.) til herrerne, kylling til Mie og laks til Tina.

Mens vi sad og ventede på maden kom schweitzeren ind i restauranten og vi fik hilst på ham igen - hvor er verden dog lille!

Servettrixen var forundret over, at Mads og Mikkel havde spist op - hun så noget sjov ud i ansigtet - det var de bestemt ikke vant til.

Hyggede os i camperen inden sengetid - det havde været en lang og spændende dag.

Dagens - ja, faktisk turens værste oplevelse :

Ved Swan Lake stod Mikkel, Mads og Tina ud for at nyde den flotte udsigt fra rasteplassen. Et smukt syn ud over bjerge og sø.

Mie gik lidt efter ud til vi andre og da vi ville ind i bilen igen, var alle dørene smækket i og motoren stod og kørte.

Ups, vi prøvede om alle vinduer var lukkede - det var de selvfølgelig.

Et par flinke hollændere forsøgte at hjælpe med deres nøgler, men de passede selvfølgelig ikke - døre og vinduer var hermetisk lukkede.

Hvad gør man så, når man står ved Alaska Highway - 175 km til den nærmeste lille by og ingen tlf. forbindelse???

Gode råd var dyre, men heldigvis havde Mikkel (som altid) sin kniv på sig og med den, fik vi med møje og besvær lirket et vindue op. Så kunne vi løfte Mie ind og låse op for os.

Lettelsen/glæden var stor, da vi igen kørte ud i det blå - der var stille temmelig længe i bilen - alle tænkte vist deres ...

Km 96807,0

Mandag d. 14. juli : Sov til kl. 8.30 i dag - må have trængt til det.

Efter morgenmaden gik turen mod Whitehorse - Yukons hovedstad med ca. 24.000 indbyggere ud af 33.000 i hele staten.

Besøgte "Tourist Information Downtown" og fik en masse gode oplysninger om området.

Gik tur på Main Street og var inde i mange små souvenirs-butikker. Mange af husene var meget gamle og vi fik taget nogle fine billeder.

Gik videre langs Yukon River og så det lille turist-tog, som kørte folk ud til de store indkøbscentre..

Besøgte også en fiskeforretning - her havde de kæmpe hummer, som var levende.

Provanterede i et stort supermarked og så spiste vi frokost i R.V.èn på en rasteplass udenfor byen.

Kørte videre mod Haines Junction, hvor vi tog foto af de flotte glasfiber dyr ved vejkrydset (Phylis havde fortalt os om dem).

Vejen snoede sig op og ned - mange steder var der sne på bjergtoppene.

Kom langt om længe til Kluane Lake og her fandt vi en dejlig campground, hvor vi ville overnatte.

Stedet var meget velholdt og der var orden på tingene.

Der havde været bjørne på pladsen dagen før, så man måtte ikke have noget mad o.lign. liggende fremme - alt affald skulle man tage med sig derfra - ingen skraldespande på pladsen.

Hvis der kom en bjørn, mens man var udenfor, skulle man råbe højt og vifte med armene.

Flere gange kørte personalet rundt på deres crosser for, at holde øje med bjørnene.

På crosseren sad der et stort skilt : BEAR PATROL !!!

Km 97071,6

30 \$

Tirsdag d. 15. juli : Kl. 8.30 var vi klar til afgang. Vejret var fint (om natten havde det regnet og stormet en del) - det var dejligt med sol fra morgenstunden.

Gjorde holdt i Burwash Landing, som er hjemsted for "The Southern Tutchone People of the Kluane First Nation". (Kluane udtales Klu-va-nee)

Folkene bosatte sig først mere permanent i byen omkring år 1900.

Besøgte byens flotte museum "Kluane Museum og Natural History"- helt klart et besøg værd!

Her var udstoppede dyr, som stammerne havde levet af på tundraen og plancher og flotte klædedragter, som fortalte om indianernes liv.

Mie og Tina købte flotte moccaciner til 80 c.\$ pr. par.

Damen ved billetsalget ville gerne høre om Danmark og hun fortalte også om sit liv.

Hun stammede oprindeligt fra Alberta, men da hun blev gift flyttede hun op til sin mand i Burwash Landing.

Her arbejdede hun på museet i hele sommerperioden og fra sept. til juni underviste hun områdets børn i skolen. Skolen var lukket i juni, juli og august - i de måneder skulle børnene hjælpe deres forældre med at samle forråd og gå på jagt.

Noget anderledes end herhjemme i lille Danmark !

Efter en lang og spændende samtale med den rare dame, kørte vi videre forbi Destruction Bay og videre til Beaver Creek - den sidste by i Yukon inden grænsen til Alaska.

Her fik vi tanket op og bagefter besøgte vi "shoppen" - en noget blandet landhandel. Loppemarkedsting, julepynt, tøj, kasketter, pizza og dåsemad - jo, der var snart ikke det, man ikke kunne få!

Pludselig kom 2 kvindelige betjente ind og skulle spise. De så temmelig seje ud med deres mørke solbriller, stor kasket og pistolen i bæltet.

Senere gjorde vi holdt ved en stor sø - her var plancher, som fortalte om områdets indianere og deres levevis.

De kendte ikke til heste heroppe før omkring 1890. Før den tid brugte de deres hund til at transportere ting på/med og ellers foregik det på gå-ben fra sted til sted.

Dengang var der ingen veje eller skilte - kun en kæmpe stor tundra !

Ufatteligt, når man ser hvor "uendeligt" området er.

Klokken var blevet 13.30, da vi nåede til grænsen mellem Yukon og Alaska. Her blev vi udspurgt om mange ting og til sidst fik vi at vide, at vi skulle parkere camperen og komme ind på kontoret. Her blev vores pas nøje gennemlæst og scannet - intet blev overladt til tilfældighederne.

Bagefter skulle vi udfylde et spørgeskema - tænk de havde et på dansk - med utrolig mange spørgsmål : hvad vil du her, har du taget narko, har du været i fængsel, har du deltaget i 2. Verdenskrig osv. osv.

Da skemaerne var udfyldt og gennemlæst skulle Mads, Mikkel og Tina have taget fingeraftryk og billeder (forfra og i profil). Mie slap pga. hendes unge alder.

Alle papirerne skulle så sendes via computeren til Washington. Det tog frygtelig lang tid - computeren brød sammen og en ny måtte startes op.

Tina måtte have taget fingeraftryk og foto igen, da hendes ikke fungerede, men til sidst var alt stemplet og tjekket indtil flere gange.

"The Chief Inspector" gik omkring med mørke solbriller og en stor pistol - det var helt klart ikke et sted at joke.

Endelig fik vi lov til at komme ind i Alaska og vi besøgte det første Visitor Center på vejen.

Det lå utrolig smukt - en helt ubeskrivelig udsigt fra den store veranda.

Indenfor kunne børnene sætte forskellige dyrefaftryk i sand, markere på et verdenskort, hvor de kom fra og læse om dyr og planteliv.

Kørte videre til byen Tok (udtales Toke - betyder vand på indiansk).

Her fandt vi en dejlig plads på Tok RV. Village. Fik handlet lidt ind i byens butikker og senere spiste vi laks, ørred og rejer til aftensmad, mens vasketøjet snurrede i maskinen.

Vejen fra Cottonwood i Yukon til grænsen var noget ujævn, men efter vi kom ind i Alaska blev det bare endnu værre.

Her var vejarbejde konstant og mange gange måtte vi vente i op til et kvarter, før vi kunne følge efter "Follow me" bilen.

Km97459,40

Onsdag d. 16. juli : Spiste morgenmad og pakkede bilen, så vi var klar til afgang - dejligt med rent tøj til alle.

I dag gik turen videre mod Delta Junction, hvor Alaska Highway ender (ca. 175 km dertil).

En kedelig strækning - vejen gik bare ligeud og havde træer på begge sider.

I Delta Junction (Junction = 2 veje krydser hinanden) tog vi billeder af "The Mile Post" og besøgte byens Visitor Center.

Det var mange spændende plancher om, hvordan Alaska Highway blev bygget og man kunne købe en del bøger om emnet.

På den anden side af vejen lå "Farmers Market" - her kunne man købe lokale produkter bl.a. marmelade, saft, forklæder, pottemagerskåle og husflidsting.

Talte med et par flinke soldater, som var udstationeret i området. De var vældig interesserede i, at høre vores mening om krigen i Irak.

De havde begge været dernede og kæmpe og skulle nu snart af sted igen. Danske soldater havde et godt ry blandt amerikanerne, så det var jo dejligt at høre. Helt klart et par seje soldater, som ikke var bange for at kæmpe for deres fædreland.

Så gik vi over til en stor butik på den anden side af gaden - her kunne man nærmest få alt : udstyr og tøj til jagt-og fiskeri, sko, tøj, potter og skåle, babyudstyr, legetøj, souvenirs, skind, sjove brugsting og lokalt quilt.

Mie og Tina fandt hurtig de ting, som de kunne tænke sig og fik betalt for det. "Drengene" var lidt længere tid om det - Mads havde fundet sig et par skydehandsker og der var stadig mange ting, som de skulle nå at se igennem. Pludselig kom en dame hen til dem og sagde, at nu skulle de altså se at få betalt og forlade butikken, for nu skulle personalet spise frokost. Klokkeren var 15 og butikken lukkede ifølge skiltet først kl. 17 - der stod ikke noget om nogen middagspause. Mikkel blev helt forvirret over den "skrappe" besked, men han fik da betalt og kom ud af butikken.

Udenfor opdagede vi, at han havde fået 30\$ for meget retur - vi blev nu hurtig enige om ikke, at sige noget til "mokken" i butikken.

Kørte videre sydpå ad "Route 2 - Richardson Highway". En meget flot vej med super udsigt - turen kan anbefales!

Lidt udenfor Delta Junction kørte vi forbi det kæmpe militærområde, hvor soldaterne boede. Det var godt sikret og vel nærmest umuligt at trænge ind i.

På turen sydpå så vi Donnelly Dome (Det skaldede bjerg 1.192 m) og de højeste bjerge i Alaska Range (Mount Deborah 3.761 m, Hess Mountain 3.639 m og Mount Hayes 4.216m) og sidst, men ikke mindst "Alaska Pipeline" - olierøret der går gennem Alaska.

Kunne læse om det store olieprojekt på plancher langs vejen - utroligt det kunne lade sig gøre, at bygge noget sådant igennem et så uvejtsomt område.

Det kæmpe rør hvilede ind imellem på nogle store "ben" (udformet som et H) og her var der store fjedre, som holdt røret. De kunne give sig temmelig meget og det var nødvendigt, hvis der pludselig kom jordskælv i området).

Summit Lake var utrolig flot med små jagt- og fiskehytter rundt omkring. Flere steder så vi små propelflyvere, som stod klar i stedet for en bil. Kørte forbi "Black Rapids Roadhouse" - tidligere ejet af Frank Glaser (1915-1955), som var en berømt vildmarksmand og jæger. Mikkelt købte en bog om hans spændende og facinerende liv i Alaskas vildmark - "Alaska's Wolf Man".

Troede vi kunne finde en overnatningsmulighed i Paxson, men vi blev klogere! Området bestod af 4-5 små huse, samt et forfaldent "Roadhouse" med en benzintank udenfor. Her boede ca. 30 mennesker i "by og opland". Fyldte for en sikkerheds skyld tanken op og gik ind og bestilte cheeseburger og pom.frites. Personalet bestod af en slidt "kromutter", kokken (eneste neger i området) og så en ældre "selskabs-dame" (hun så ikke særlig indbydende ud med sine røde læber og det afblejede hår). Specielt selskab, men vi var sultne og burgerne smagte os nu særdeles godt !

Blev nødt til at forsætte videre sydpå - ved Gakona Junction blev der lidt mere civiliseret, men stadig ingen R.V. Park i sigte. Ved vejkrydset Valdez/Anchorage fandt vi et Visitor Center, desværre var det lukket. På døren stod der med store bogstaver : Watch out for bears - no joke !!! Det var ved at være sidst på dagen - alle var trætte og gode råd var nu dyre - vi blev enige om at forsætte de sidste 2 miles mod Glenallen, men pludselig dukkede der en campground op i det fjerne - endelig kunne vi få et sted at sove. Gik hen til kontoret for at indskrive os, men her blev vi mødt af en seddel på døren : Lukket tidligt pga. uforudsete problemer - kun 3 pladser tilbage. Der stod ikke noget klokkeslæt på sedlen , så vi fik gevaldigt travlt med at komme tilbage i bilen og ind på pladsen. Var heldige at få den 2. sidste plads, så vi kunne godt slappe af. Stedet så noget tilfældigt ud, nærmest lidt cirkus-agtigt, men toilet/brus var fine og der var internet-forbindelse. Aftenen gik med at snakke om dagens lange, men meget flotte køretur. Utroligt, at der ikke fandtes nogen campground på strækningen fra Delta Junction.

I dag har vi set 2 moose/kvier i vejkanten

Km 97877,5 30\$

Torsdag d. 17. juli : Sov helt til kl. 8.30 - det var tiltrængt ovenpå en lang tur dagen før.

Efter morgenmaden fik vi dumpet og ved 11 tiden betalte vi 30\$ i kontorets postkasse (stadig ingen personale) og så kørte vi de sidste knap 2 mil til Glenallen. Her fandt vi området's eneste og helt nye supermarked. Vi købte stort ind, så vi kunne klare os et godt stykke tid og bagefter fandt vi posthuset og fik sendt postkort hjem til DK.

Postmesteren syntes det var spændende med folk helt fra Danmark og det var lang tid siden, han sidst havde solgt frimærker dertil.

Turen gik så tilbage til det Visitor Center, som vi havde set dagen før, men det var nu kun en stor gang reklame for fiskeriet i Valdez og en helt masse B & B's og flotte hoteller.

I en stor skål på bordet kunne man tage alle de moose-orte, som man ville - helt gratis !

Damen fortalte at de var gamle og godt indtørrede, så de kunne sagtens tåle, at blive transporteret med til DK - det valgte vi dog fra.

Turen fortsatte ad Tok Cutoff gennem Gakona - her var vi inde og se et meget gammel Road house. Et af de allerførste i området - her var mange plancher, som fortalte om de gamle guldgravere og jægerne, som havde levet i området. Der stod en del gamle redskaber udenfor og det var helt sjovt at se.

Kørte videre til Christochina, hvor vi købte is i det lokale roadhouse.

Næste by på kortet var Mentasta (by ejet af gammel indianerstamme) kunne vi ikke finde, så vi kørte lidt rundt på må og få og til sidst blev vi enige om at vende bilen og søge på vejstrækningen ingen.

Efter et stykke tid fik vi øje på et lille skilt, hvorpå der stod, at der var 7 miles til Mentasta. Her var øde og det gik stejlt op ad bjerget og vejen var temmelig smal.

Kørte forbi et indianer-gravsted og nogle meget faldefærdige huse.

Endelig dukkede den lille by op og et meget trist syn mødte os!

Skolen var faktisk den eneste bygning, som var nogenlunde hel - i stort set alle andre huse, var der smadrede vinduer og døre. Udenfor stod der gamle bilvrug, køleskabe o.lign. - ja, det så ikke særligt spændende ud.

I turistbrochuren stod der, at indbyggerne gerne ville se turisterne på byens kontor. Det havde lukket da vi kom - heldigvis, for vi havde heller ikke stor lyst til at forlade vores R.V.

Der sad flere personer i vinduerne og kiggede underligt på os og vi følte os i det hele taget ikke særligt trygge.

Byen og området var berømt pga. en gammel indianerkvinde (langt over 90 år) Katie John - hende ville vi nu gerne have truffet.

Hun havde lagt sag an mod den amerikanske regering, fordi hun og hendes stamme blev frataget retten til, at drive jagt og fiskeri på deres jord.

Katie vandt utrolig nok retssagen mod regeringen og nu har hun og stammen fået papirer på, at de for altid ejer rettighederne til deres forfædres jagt- og fiskesteder.

Dette var og er en meget vigtig ting, da stammen stort set lever af det, der bliver skudt og fisket i området - alle i byen får del i fangsten/byttet.

Helt klart en by med spændende personligheder, men også meget fattigdom, vold, druk osv.

Vi fandt ned af bjerget igen og måtte nu se os om efter et sted at overnatte.

Det eneste sted i området var "Mentasta Lodge" - et lidt "spooky" sted med motel, benzin, giftshop, bar, liquarstore, café og så altså også en trist plads til vores autocamper.

Var inde i baren for at spørge om lov til at overnatte - uha, der sad nogle underlige typer derinde og vi blev enige om, at ingen skulle gå alene rundt på stedet.

Det kostede kun 15\$ for en overnatning, men så var det også bare en kedelig plads (grus) lige ud til vejen. Vandet virkede ikke - rørerne var ødelagt pga. frosten.

Der kom mange forbi for at tanke op og der var en del gæster til baren - også indianere. Vi fik meget tid til at sidde og kigge på de mange sjove typer, som kom og gik.

Inde ved baren kunne man læse gamle avisudklip om et stort jordskælv, som havde været i området i nov. 2002. Her var vejen fra Glenallen til Tok totalt ødelagt og omkring Payon havde det også været galt.

Store revner på omkring 12 feet dybe havde ødelagt vejen og husene var smadrede eller fuldstændig skæve.

Det må have været forfærdeligt for de mennesker som boede/bor i området, for de har ikke meget af gøre godt med i forvejen.

På denne tur har vi set en 4-takket moose og en bold eagel.

De 3 nævnte byer på strækningen "Tok Cutoff" er alle byer, hvor de indfødte Atabascan` s /Headwater` s People har stor indflydelse.

De gamle fra stammerne forsøger, at lære de unge om traditionerne og at værne om naturen i Upper Copper River Vally.

Km. 98124,6

Fredag d. 18. juli : Efter dagens morgenmad gik turen videre ad Tok Cutoff til Tok by. Her besøgte vi det lokale Visitor Center - et meget stort og flot træhus. Der var mange flotte ting udstillet : pelse, dyr og pottemagerting.

Kørte ad Alaska Highway ca. 13 mil øst på, så drejede vi til venstre ad Taylor Highway (5) mod Chicken - ca. 70 mil.

En flot og rimelig god vej gik op og ned med mange sving - ind imellem var der strækninger med grus og smadder.

Der havde været skovbrande i området for nogle år siden og kæmpe store arealer (så langt øjet rakte - og endnu mere) lå øde og afsvedne hen. Et trist syn!

Læste om brandene på plancher langs vejen og her kunne man også lære om dyrerne i området.

Det sidste stykke vej inden Chicken var meget smadret, så bilen blev smurt ind i mudder fra top til tå.

Der var 2 campgrounds i Chicken - vi valgte den med benzinstander og butik (ingen af dem havde bad og toilettet var en spand i et skur). Vores lille toilet/bad i R.V` en var den rene luksus.

Efter at bilen var blevet fyldt op og tjekket, var det endelig tid til frokost og lidt afslapning.

Byen Chicken er et gammelt guldgraver sted, som nu består af 2 campgrounds, 3-4 gamle bygninger med butik og bar, den oprindelige skole og et gammelt posthus.

Om vinteren bor her nu fast kun omkring 5 pers. - om sommeren mellem 15 og 20 pers. + alle turisterne. Da guldfieberen rasede boede her rigtig mange mennesker i området året rundt.

Var enige om, at stedet var meget opreklameret - her skulle tjenes hurtige penge på turisterne og man kunne købe alt muligt bras.

I butikken kunne man dog også købe flotte "hjemmegjorte" guldmykker.

En familie boede hele sommerperioden i området og havde købt rettighederne til, at vaske guld i et stykke af floden. Om vinteren boede de i Fairbanks og her lavede de så smykker af det guld, som de havde fundet i sommerens løb.

Tina gik en tur i området og så den store "Dredge" (kæmpe stor guldvasker- maskine). I 1998 blev den købt af en amerikaner for 1\$ og siden hen blev den flyttet væk fra floden, det tog 25 mand ca. 1 måneds tid og kostede omkring 1 million. Planen var, at den skulle i stand sættes og bruges som turistattraktion, men siden da er der intet sket.

Gik over på den anden campground for at se deres lille butik/café og her spiste vi senere en sandwich til aftensmad.

Mads og Mie blev fristet af guld-vaskeriet derovre, så det endte med, at de lejede en "panne" til 10\$ for 24 timer.

Der var 2 store aflange kar fyldt med vand og en stor bunke jord.
Man skulle tage lidt jord i sin "panne" og så vaske guldstøvet ud. Der var mange andre, som også skulle prøve, men heldet lod vente på sig.
Efter et stykke tid kom et ægtepar, som gerne ville hjælpe børnene og forklare, hvordan man gjorde. De kom fra det sydøstlige British Columbia og havde "gold-panning" som hobby.
De brugte stort set al deres fritid på det rundt omkring i Nordamerika.
Konen forklarede og viste os, hvordan man skulle gøre med "pannen" og pludselig var Mads heldig - vi kunne se guldet og det var endda en pæn lille klump.
Mie fik det over i det lille glastrør, som vi havde fået sammen med "pannen".
Nu var alle blevet ramt af "feberen" og det lykkedes os da også at finde mere guldstøv.
Mikkel og Tina gik tilbage til R.V` en for, at forsøge at sende nogle mails til dem derhjemme. Hvis man sad et bestemt sted på butikkens veranda var der forbindelse til omverden.
Tina gik over for at hente børnene omkring kl. 21, men da var de overhovedet ikke klar til at stoppe.
Klokken blev langt over 23 inden alle mand var samlet igen og kunne gøre sig klar til at sove.

Midt på natten vågnede vi ved, at Mads råbte på hjælp - han havde det rigtig skidt og sad på "tønden" med en slem omgang dårlig mave.
Vi blev enige om, at han måtte have fået noget af det beskidte vand fra vandkaret i munden - ingen af vi andre blev syge, heldigvis.
Han fik et par stop-piller og faldt endelig til ro igen.

Så en moose-ko på vejen mellem de 2 campgrounds - vi havde hørt, at den havde 2 kalve, men dem så vi desværre ikke.
Gik i en stor bue udenom den, da den så noget gnaven ud.

På dagens tur så vi også 4 kaniner, 1 høg og 1 ugle.

Km. 98322,9
25\$ for overnatning
38\$ for fuel

Lørdag d. 19. juli : Mads var heldigvis frisk da vi vågnede og efter morgenmaden gjorde vi klar til afgang.

Inden vi forlod Chicken skulle vi lige forbi butikken, saloonen og cafèen på Airport Road.

Købte et par postkort og en bluse.

Skrev kortene med det samme og fik postet dem i Chicken.

Saloonen og cafèen var der ikke meget sjov ved - der var temmelig uhumsk.

Kørte forbi det lille posthus på vejen ud af byen, men det var desværre lukket.

Nu gik turen videre ad Top of the World Highway mod grænsen til Yukon (ca. 70 km).

Det var grusvej, men tørt og fint det meste af vejen. Utrolig flot tur med super fin udsyn over de kæmpe store vidder.

Så en "ægte" guldgraver, som var i gang med sin gravemaskine i en flod.

Gjorde holdt mange steder undervejs for at nyde naturen og tage billeder.

Vi måtte faktisk ikke køre på strækningen i vores R.V., men vi tog altså chancen og det har vi ikke fortrudt!

Kort før grænsen kom vi til Boundary - her lå et par skure og et lille hus med en masse gammel ragelse udenfor.

Her var en lille cafè, som var overklistret med visitkort fra hele verden - lidt sjovt at kigge på.

Stedet blev drevet af far, mor og 4 børn - de boede der året rundt og om vinteren levede de stort set kun af carribou kød (ren).

Det var det eneste fadderens gad at skyde, for alt andet var for tungt og besværligt at slæbe hjem.

Stedet havde egen landingsbane (temmelig primitiv, men den var der dog), så kunne de få fløjet proviant ind i løbet af sommeren.

Fadderens passede cafèen - dvs. at han sad og så dvd og spiste popcorn og havde ikke megen lyst til at servicere de få kunder, som kom ind i løbet af dagen.

Han pruttede og bøvsede højlydt efter bedste evne, så det var lidt svært at holde masken!

Han fortalte, at han var meget træt og stresset - dagen før havde der været omkring 20 kunder i cafèen pga. en musikfestival i Dawson City.

Ja, han skulle bare vide, hvordan andres hverdag kan være...

Kørte lidt igen og kom så til grænsen, her boede 2 toldere året rundt og de skulle så afløse hinanden i døgnets 24 timer.

Vi viste vores pas og den grønne slip blev revet af, da vi nu forlod Alaska og ikke havde planer om at besøge staten igen foreløbigt. Det skulle siden vise sig, at give lidt problemer.

De sidste 107 km mod Dawson City var mest på asfalt - ind imellem lidt grus.

Da vi var halvvejs begyndte det at regne temmelig voldsomt, så vi blev enige om, at gøre holdt og spise vores frokost, indtil det var drevet over.

Resten af turen var det meget diset og lidt regnfuldt, men det var utrolig smukt alligevel.

Vi nåede endelig til Yukon River (en stor bred flod med megen strøm) og her skulle vi sejles over med en lille færge. Der var lang kø pga. musikfestivalen og det tog omkring 2 timer inden det blev vores tur.

Her var igen mange spøjse typer at kigge på, så ventetiden gik rimelig hurtig. Heldigvis havde vi også is på lager i fryseren, så det blev det ikke ringere af.

Overfarten varede ca. 5 min. og gik fint, selvom der var rigtig meget strøm i floden.

Vel ovre på den anden side kørte vi til den første campground i byen, men alt var optaget. Kørte så lidt udenfor city og her bookede vi ind på "Bonanza Gold R.V. Park". Flinke og hjælpsomme folk og en ok plads med rigtig gode faciliteter.

Gik straks i gang med vores "bjerg" af vasketøj og senere spiste vi aftensmad, spillede kort og læste til vi skulle i seng.

Det regnede voldsomt om natten.

Lidt facts om Dawson City :

I 1897 blev en teltlejr slået op og her boede omkring 5.000 guldgravere m.m. det første år.

De må have haft heldet med sig, for året efter var indbyggertallet steget til 40.000. Her var hoteller, restauranter, biografer og 3 hospitaler.

Nu er indbyggertallet faldet til ca. 2.150

Dagens vildt-syn : 1 kanin - ikke meget, men lidt har også ret.

Km. 98503,9

Søndag d. 20. juli : Sov til kl. 9.30 i dag - alle trængte vist til at få sovet ud.

Senere kørt vi det lille stykke ind til centrum af Dawson City. Her parkerede vi på First Ave./Frontstreet - det små regnede og var lidt køligt.

Byen var flot og meget velholdt, men den får også tilskud fra staten. Der må ikke laves noget om på de gamle bygninger og træfortove - ja, byen er vel nærmest fredet.

Underligt at tænke på, at her i sin tid havde gået rigtige guldgravere og cowboys rundt i de smalle gader. Skud-dueller og slåskampe havde der nok også været en del af i byen.

Gik ind i de mange små butikker og så endnu flere souvenirs - her var tingene i en bedre kvalitet end i Chicken.

"Dawson Trading Post" var en sjov gammel købmandsbutik - her var stort set alt til salg - bøger og gamle ting fra guldgravernes tid. Man kunne f.eks. købe mange små og primitive redskaber, som guldgraverne selv havde lavet for at gøre hverdagen lettere. Tina kunne have gået herinde i mange timer, men endelig bestemte hun sig for en gammel "tobacco-cutter" til 49,95 c.\$.

En sjov og anderledes ting at have med hjem - det syntes Tina i hvert til fælde... Var i flere butikker og så også det store gamle "Aurora Hotel". Her blev der stadig danset can-can om aftenen.

Mange af byens butikker var gjort fint i stand, men det vrimlede med folk, som havde været på musikfestival, så ind imellem var det svært at komme til.

Gummistøvler og tøj smurt ind i smadder var vist den gængse påklædning i de dage festivalen stod på.

Det var en slags kristen musik der blev spillet blandet med country - en lidt underlig stil.

De unge mennesker var også lidt specielle at se på, mange havde langt hår og underligt skæg - ja, nogen af dem så temmelig ulækre ud.

Spiste fish & chips på "Sourdough Joe`s Restaurant" - uhm, det var lækkert og mættede godt.

Inden turen hjem til campgrounden skulle der handles lidt ind i "Dawson City General Store".

Vel hjemme igen fik vi lun appelpie og is.

Mikkel havde købt en jagt-dvd, som han og Mads sad og så om aftenen.

Fik vasket og tørret soveposerne, så det blev sent inden vi gik i seng.

PS: Inde i Dawson City stødte vi på "den forfærdelige mor" og hendes skrækkelige søn. Krydsede fingre for, at de ikke skulle bo samme sted som os igen.

Km. 98512,0

Mandag d. 21. juli: Kørte sydpå ad Klondike Highway i retning mod Whitehorse.

Mie blev pludselig voldsom køresyg og måtte ud og kaste op. Vejen snoede sig meget op og ned og der var meget vejarbejde på den første strækning.

Ved Steward Crossing gjorde vi holdt - Mie blev dårlig igen, så vi besluttede at holde en længere pause der. Hun fik klemt et par tørre "Crackers" ned og vi andre fik lidt frokost.

Efter en times tid havde Mie det bedre og vi besluttede os for, at køre ad "The Silver Trail Road" til Mayo (ca. 50 km).

Først skulle vi dog vente et godt stykke tid pga. vejarbejde - fik en lang snak med skilte-holderen. Hun var vældig flink og fortalte lidt om hendes arbejde og familie. De tog gerne til Hawaii om vinteren, da de ikke brød sig om kulden i Yukon. Hun ville gerne høre om Danmark og hvad vi syntes om Yukon.

Endelig blev det vores tur til at køre fremad - der var en flot udsigt fra vejen og vejbelægningen var ok.

I Mayo fandt vi en R.V. plads bag Bedrock Hotel. Her var masser af hotelværelser, men toilet og bad til campgrounden fandt vi aldrig - heldigvis kunne vi klare os selv i R.V.èn.

Gik en tur rundt i området efter aftensmaden og nød det gode vejr. Hyggede os med kortspil og bøger inden sengetid.

Km. 98740,1

Campground 20 c.\$

Sani 5 c.\$

Tirsdag d. 22. juli: Hele natten var der uro/snak fra parkeringspladsen, så vi var noget trætte, da vi stod op kl. 7.30.

Fik spulet toilettet igennem, så virkede det lidt bedre.

Kørte videre ad "The Silver Trail" - lidt udenfor Mayo blev den til grusvej, men den var fin at køre på.

Flot natur og flere gode udsigtssteder.

Byen Elsa var lukket for turister - her havde man stadig gang i sølvminerne og der var mange store lastbiler i området.

Vejen gik videre til Keno City - en lille bitte flække langt uden for lands lov og ret.

En gammel mineby, som var meget velholdt - om vinteren boede der mellem 10 og 12 pers. i området.

Her havde man gravet sølv indtil omkring 1970 - især i 50'erne var der mange familier, som bosatte sig her og boede i små skure og telte.

Det må have været utrolig hårdt og primitivt, især om vinteren.

Vi besøgte det fine og hyggelige museum - det var der gjort rigtig meget ud af og man fik et godt indblik i det hårde liv som minearbejder og hvor primitivt familierne havde levet deroppe.

Udenfor var der flere forskellige huse og diverse gamle maskiner osv.

Byen havde en lille campground, bibliotek, kirke og en sjov café.

Vi besluttede os for at besøge caféen.

Her blev vi sat tilbage i tiden - rummene var fyldt med gamle møbler, ting og foto fra 50'erne - det var sjovt kigge på alle de anderledes nipsting, meget var lavet i plastic, som jo rigtigt var kommet frem dengang.

Ved disken blev vi budt velkommen af en gammel mand, som oprindeligt kom fra Jugoslavien (han var temmelig svær at forstå, men vældig rar). Han havde i mange, mange år arbejdet i sølvminerne og var nu godt slidt ned.

Han præsenterede os for cafèen's ejer og boss - Mike fra Italien.

Mike boede sammen med sin kone og den gamle mand i Keno året rundt og kom sjældent derfra.

Hans speciale var pizza, så det bestilte vi og efter ca. 30 min. var den klar.

Uhm, det var guf for sultne maver og helt klart værd at vente på - vel nok den bedste pizza vi længe havde smagt.

Godt mætte kørte vi videre ud af byen ad Duncan Creek Road - denne del er den oprindelige "Silver Trail" - her kørte man sølv væk fra minerne med hestevogn.

Vejen var smal og virkelig ujævn, store grene lå ind imellem og spærrede, men vi kom da endelig igennem til asfalt vejen igen. Uha, det var godt udlejnings-firmaet ikke kunne se, hvad vi havde kørt igennem.

Det sidste stykke vej til Stewart Crossing gik fint - herfra kørte vi videre til Pelly Crossing, hvor vi gjorde holdt ved tankstationen.

Her var der en lille hus med en udstilling og ting fra de lokale indianere. Spændende og flot at kigge på.

Der lå også et stort "First Nation-reservat" langs vejen mod Carmarks.

Senere kom vi til et flot udsigtsted "Five Fingers Rapids" - og sikke en udsigt - helt ubeskriveligt!

I Carmarks kørte vi ad broen over den brusende flod og fandt en campground bag ved Hotel Carmarks - her var også en lille købmandsbutik, så nu var aftensmaden sikret! Fik en flot plads med udsigt over den brede flod.

PS. Lidt uden for Stewart Crossing var der vejarbejde og vi måtte holde tilbage for den modkørende trafik. Pludselig dukkede vores "schweitzer-ven" op igen på sin motorcykel - desværre så han ikke, at vi vinkede.

Tænk at møde den samme person 3 forskellige steder på den lange køretur!

Km. 99081,7

Onsdag d. 23. juli: Kørte fra Carmarks omkring kl. 10 og videre mod Whitehorse.

Gjorde holdt ved et par udsigtsposter undervejs og da vi nåede til Braeburn Lodge, måtte vi ind og have en "World Famous Cinnamon Buns". En kæmpe kanelnegl - den fyldte en stor flad tallerken (8,25 c.\$).

Lake Laberge og Fox Lake var også utrolig flotte, så det blev til mange gode "kig" på turen.

Vejen var god, så det var nem kørsel.

Da vi nåede til Whitehorse blev vi enige om, at handle "stort ind" i Superstore. Køleskabet blev fyldt op til randen og så gik turen videre ad Alaska Highway, indtil vi kom til krydset, hvor vi skulle ad Klondike Highway South.

Fandt et flot sted ved en sø, hvor vi spiste frokost.

Turen gik videre mod Carcross og på et tidspunkt kørte vi ind i British Columbia. Videre mod Alaska og Skagway - en utrolig flot vej - udsigten var perfekt med flotte bjerge og søer langs vejen.

Gjorde holdt ved en jernbane "The Scenic Railway", her opdagede Mikkell en black bear, som gik på skinnerne.

Tog en masse billeder af den og havde det kunnet lade sig gøre, var han kørt bagefter den hen ad skinnerne!

Vejen blev snæver og nu gik det stejlt op og ned. Bjergene blev højere og der kom mere sne på. Det blæste voldsomt og på et tidspunkt så det ud som om, der kom lidt snefnug.

Efter den super flotte køretur nåede vi grænsen til Alaska igen - dvs. vi havde kørt i 3 stater på en eftermiddag. Vi startede i Yukon, så B.C. og nu ind i Alaska - sjovt og godt gået syntes vi!

Holdt i kø ved et godt stykke tid, da der var et cykelhold, som skulle igennem før os. Endelig blev det vores tur og vi fik forklaret, at den grønne slip var taget ud af vores pas ved grænsen mellem Alaska og Yukon på "Top of the World Highway". Det var toldereren ikke helt tilfreds med, men efter megen roden rundt i diverse papirer og flere spørgsmål, satte han endelig sit stempel i vores pas.

Vi fik lov til at opholde os i Skagway i 2 døgn og så skulle vi være ude igen - ellers ???

Det sidste stykke vej mod byen Skagway var meget smal, men bare så flot.

Vi nåede endelig byen og ledte efter et sted at overnatte. 1. campground lå nærmest nede i havnen og det så ikke særlig spændende ud.

Byen vrimlede med turister på kryds og tværs, så vi måtte køre forsigtigt hen til campground nr. 2. Her havde de ingen pladser overhovedet og alt strøm var gået og vandet virkede heller ikke for godt.

De var dog så flinke, at ringe hen til byens 3. og sidste campground, for at spørge efter en plads til os.

Pyha, vi var heldige - tænkt hvis vi skulle have kørt hele vejen tilbage igen.

Fik en ok plads på Garden City Rv. Park og bestemte os for, at tage de 2 overnatninger her.

Km. 99443,2

Torsdag d. 24. juli : Mie havde fået lov til at sove helt til kl. 9, så vi kom først af sted til byen omkring kl. 10.30.

I centrum var der fyldt med turister og umuligt at finde et sted at parkere R.V.èn, så vi kørte tilbage og gik hen i byen i stedet for.

Turisterne kom fra de store luksus-linere, som lagde til i den store havn hver morgen og sejlede derfra igen om aftenen.

Aldrig har vi set så mange forskellige typer mennesker på et sted. Der blev handlet med sølv, guld, diamanter, ure og pelse i stor stil - dog også mere almindelige ting. Byen vrimlede med taxi`er, busser og cykel- og hestevogne og turisterne tog med på rundture i byen.

Kan ikke huske, hvor meget det var, der blev omsat for pr. døgn i byen, men det var mange, mange tusinde \$

I butikkerne var der stole og sofaer, hvor mændene kunne sidde og hvile fødderne, mens konen prøvede alle de dyre smykker og pelse.

Vi fik kigget de fleste butikker igennem - uha, der var mange flotte/lækre ting. Det lykkedes os dog også at finde lidt ting til dem derhjemme i en rimelig prisklasse.

Gik ind i en baggård og her var der små vogne, som solgte hot dogs og popcorn - så det blev vores frokost den dag.

Efter lidt mere shopping gik vi hjem til R.V.`en igen og fik kigget de indkøbte ting igennem. Der var nu ikke meget "sølv, guld og pelse" over det, men vi mente nu godt gaverne kunne bruges alligevel.

Vaskede lidt tøj, så det var klar til sidste del af turen.

Skrev lidt postkort til dem derhjemme og Tina gik ned til byen med dem.

Købte en sjov taske lavet af lynlåse og 2 sæt salat-bestik - udformet som en bjørneklo.

Lavede burgere til aftensmad og hyggede os inden sengetid.

Campingpladsen er ok, men kontoret er næsten lukket altid, så man skal lede noget efter "campingfar", hvis man skal spørge om noget.

Internettet fungerede ok.

Fredag d. 25. juli: Kørte fra Skagway, Alaska kl. 8 - det regnede, men turen nordpå var alligevel flot.

Fik tjekket pas og papirer ved grænsen og alt var tilsyneladende ok, så vi fortsatte mod Carcross.

Her gjorde vi holdt ved "Matthew Watson General Store" (Yukon's ældste butik).

Der var nu ikke så meget spændende at se på og personalet fulgte nærmest efter én rundt i butikken - det følte faktisk, som om de mistænkte folk for butikstyveri.

Ubehageligt, så vi kunne slet ikke koncentrere os om at købe noget.

Jernbanen gik gennem byen, så vi fik set det gamle tog da det ankom (White Pass). Byen havde også 2 små kirker og en vild flot udsigt over en stor sø.

Turen gik videre tilbage til Whitehorse, hvor pigerne handlede ind i Superstore, mændene mente de trængte til et hvil imens.

Kørte til byens Liquestore og købte lidt drikkevarer og bagefter fandt vi frem til byens genbrugsplads "Raven Recycling", hvor vi kunne aflevere tomme dåser og flasker. Fik godt 5 c.\$ retur, så det var ok.

Det var også helt sjovt at se, hvordan man "gjorde sådan noget" i Yukon.

Kørte ud til "Tahini Hotsprings" - ca. 25 km fra Whitehorse (også R.V. Park).

Et gammelt indianer sted med varme kilder, hvor man kunne bade.

Bassinerne var dog ikke særlig lækre at se på - bunden var helt brunt, så man følte nærmest, at man blev beskidt af vandet.

Nå, men det var nu alligevel lækkert, at få de ømme muskler varmet godt igennem i det varme vand.

Senere vaskede vi os i rent vand i R.V.'en og så var det tid til aftensmad m.m.

Km. 99655,7

Lørdag d. 26.juli : Kørte fra "Tahini Hotsprings" kl. 10.30 - alle havde vist trængt til at sove lidt længe...

Lidt før Whitehorse (ved McIntyre Creek), så vi ørne svæve over et stort område. Kørte op ad den lille vej (Fish Lake Road) og her kunne vi rigtig se dem.

Der kom en modkørende bil, som også holdt ind til siden. Manden fortalte os, at der var flere ørne længere oppe ad vejen, så vi fortsatte og blev glædeligt overrasket.

Ørnene Golden Eagle/Kongeørnen, Bald Eagle/Hvidhovedet ørn og Hawk/Høg sad i træerne eller fløj rundt i området - sikke et syn!

Fandt en holdeplads med skitser over de mange forskellige fuglearter, som levede i området.

Det var nærmest lidt sump-agtigt med små søer, som ikke frøs til om vinteren, derfor var der så mange fugle i området.

I byens udkant fandt vi en hyggelig campground (Hi Country RV. Park) og betalte for 2 dage, så var alt klar til afgang mandag.

Senere kørte vi ind til centrum - holdt igen ved Visitor Center og gik strøgtur på Main Street.

Bestemte os for frokost på "Lil` s Place" - en rigtig 50` er burgerbar (som i Grease).

Fik en "Grease Lightning" menu (burger, pom.fr. og kæmpe milkshakes) for 12 c.\$.

Her så vi også landets (tro vi) mest sure servitrice - hende kunne vi ikke lade være at more os over.

Maden var lækker og vi var stop mætte - ja, vi kunne nærmest trille derfra.

Drengene gik i jagt/sportsforretningen og pigerne gik i en modebutik.

Mie ville finde noget at købe for nogle af sine sidste lommepenge og hun fandt da også en smart bluse til 40 c.\$.

Drengene kom tilbage og Mads valgte sig en smart jakke til 149 c.\$.

Gik lidt videre i byen og købte lidt flere småting og så kørte vi til Riverdale (i udkanten af byen) - her så vi verdens længste træ-fisketrappe.

Et rigtig spændende sted - bare ærgerligt, at vi ikke kom en uges tid senere, for da ville det vrimle med laks i hele systemet.

En lærerig eftermiddag, hvor vi fik set billeder af de gamle indianer-fangstmetoder osv.

Kørte hjem til campgrounden og slappede lidt af inden aftensmaden.

Senere på aftenen kom der en kæmpe stor lastbil med camping-anhænger på. Den var så stor, at den måtte holde midt på en af vejene (44 fod).

Den skulle der vist kigges lidt mere på næste dag ...

Km. 99730,8

Søndag d. 27. juli: Sov lidt længe i dag - Mie var meget træt, så hun måtte altså lige have en halv time på den anden side...

Efter morgenmaden gik Mikkel og Mads op for at finde ud af noget med internettet. Mie og Tina begyndte at pakke og sortere i alle vores ting - pyha, hvor var der meget. De 6 tasker vi havde haft med blev hurtigt fyldt med alle vores pakke-nelliker, så vi måtte en tur "downtown" for at købe endnu en stor sportstaske.

Nu var vi blevet godt sultne, så vi smurte os en mad og spiste den i bilen på parkeringspladsen foran byens Visitor Center.

Mens Tina ryddede væk, gik de andre ind for at høre, hvor man kunne få en god bøf til aftensmad.

Bagefter kørte vi lidt udenfor byen og ind ad en lang og smal grusvej - ja, vi kørte omkring 4 km (skov og øde, øde, øde...) og endte til sidst hos en hundekennel "Muktuk Adventures".

Her opdrættede de slædehunde og der kom mange turister for, at se stedet og købe sig til en tur med hundeslæde.

Nogle boede endda i små hytter og hjalp til i sommerperioden.

Et underligt sted efter danske forhold - der var ca. 125 voksne hunde, som hver især var lænket til en træstub og her kunne de sidde og hyle dagen lang - hvalpene gik dog i små indhegninger lidt derfra. Maden bestod af kødstykker, som blev kastet hen til dem en gang om dagen.

Stedet var berømt for sine dygtige og stærke hunde - de deltog i mange slædeløb både sommer og vinter og havde også vundet en hel del.

Ejerne ville nok korse sig, hvis de så hvordan f.eks. danske hunde blev passet og plejet - det kunne nok give nogle vilde debatter.

Senere tid til lidt afslapning i R.V.`en og så var Mikkel på nettet og fik skrevet hjem. Om aftenen kørte vi ud til G&P Steakhouse og her var vi heldige at få bord - stedet var meget efterspurgt - og mange måtte gå forgæves i aftenens løb.

Bestilte en "Garden Salat" til forret og en "New Yorker Steak" til hovedret - uhm, det var lækkert og for første gang var der lidt grønsager/svampe med til kødet.

Sad og sundede os lidt ovenpå den gode mad og besluttede os så for at bestille dessert. Der var så mange forskellige slags, så vi måtte have en hver og så smage lidt hos hinanden : Mango Cheesecake, Pecan Pie m. caramel, chokoladecake m. mousse og sidst, men ikke mindst Tiramisu. Nogle flotte anretninger og helt sikkert et spisested vi kan anbefale.

Pris i alt 171 c.\$.

Vi var så mætte, at vi kunne have trillet hele vejen hjem til vores campground i den anden ende af byen, men vi skulle jo altså have R.V.`en med hjem, så den gik ikke...

Hjemme igen fik vi ryddet ud i køleskabet. Naboerne fik lidt af "overskuddet" og det takkede de vældigt for.

Fik taget billeder af den store truck med camping-anhænger, den var nu bare sej! Sad og hygge snakkede lidt inden sengetid og tænkte på vores dejlige ferietur.

Km. 99825,5

Mandag d. 28. juli - hjemrejsedag, øv : Stod op kl. 7 - alle skulle nå et bad inden morgenmaden.

De sidste ting blev pakket og R.V.`en skulle tankes op og gas fyldes på inden den skulle afleveres ved Cruise Canada`s kontor i udkanten af Whitehorse.

Kontoret lå midt i et industri kvarter, men var heldigvis rimelig nemt at finde.

Alt i bilen blev gennemgået og vi fik vores depositum tilbage igen.

Bilens speedometer sluttede på : **Km. 99845,9 - altså havde vi kørt 6.087,9 km i alt + ca. 500 i Phylis` bil.**

Manden på kontoret var hollænder og han havde tidligere boet et års tid i Danmark, så det fik vi os en snak om.

Han kendte også et par outfittere og havde hjulpet én af dem med at lave en hjemmeside.

Vi blev kørt i taxi til lufthavnen, der var godt nok læs på med al vores bagage, men det gik da.

Flink chauffør, som fortalte lidt om byen og hans familie - han ville også gerne høre lidt om Danmark.

Tjekkede ind kl. 12.30 med 7 kæmpe store rejsetasker - damen ved skranken sukkede lidt over alle de mærkater, hun skulle sætte på, men det var jo hendes problem.

Afgang fra Whitehorse ca. 13.40 - vi kom desværre ikke til at sidde sammen, men 2 og 2 og temmelig langt fra hinanden.

Turen gik fint på trods af et par store lufthuller og lidt turbulens - vi var dog ved at være godt sultne, men det måtte der rådes bod på i Vancouver.

Indflyvningen over Vancouver var et fantastisk syn.

Et sted så vi en kæmpe sø, hvor der drev tømmer rundt - der var vildt meget træ.

Efter ca. 3 timer og en sikker landing stod vi nu midt i lufthavnen og skulle finde noget mad i en fart. Det blev til en sidste hurtig burger hos "A&W" - ikke så dårligt endda.

Nu fik vi travlt med at finde gennem de lange gange - næste afgang var kl. 17.35 og der var ikke meget tid at give af.

Fik tjekket ind og så opdagede vi, at der kun var 3 pladser ved siden af hinanden i midterstykket, hvor vi skulle sidde. Mads valgte så, at han gerne ville sidde på en plads bag ved vi andre. Han var nu også mest optaget af dvd-filmene undervejs, så det gjorde vist ikke så meget.

Da vi kom ombord, fik vi lidt snacks og drikkevarer og senere igen kom aftensmaden endelig - da var vi altså også temmelig sultne.

Udmærket, at vi hver især selv kunne vælge de film, som vi ville se på de små skærme foran os. Man kunne også gå ind på flyet oplysnings-side og her kunne man se, hvor langt flyet var kommet på ruten, dets hastighed osv. - faktisk ret spændende!

Omkring kl. 23 blev lyset slukket og mange sad og sov. Det var nu svært at finde ro, men det lykkedes os da vist, at få et par timers søvn.

Da klokken var omkring 7 kom der lidt liv i passagerne igen - morgenmaden blev serveret - lidt æblestykker, yoghurt, juice og en underlig kage (lidt sandkage-agtig med stærk citronsmag) - ikke noget der mættede særligt meget, øv.

Lidt over 11 landende vi i Heathrow Airport og begav os igen ind gennem de lange gange. Undervejs skulle vi tjekke ind til den sidste del af rejsen, men der var åbenbart lavet en fejl i papirerne, for de kunne ikke finde nogle ledige flysæder til os.

Efter lang tid og mange tlf.samtaler mellem Air Canada og SAS, kom der endelig styr på tingene og vi kunne slappe af igen.

Fik lidt at spise og kiggede på de spændende butikker i centrum af lufthavnen. Efter planen skulle vi flyve ca. kl. 14, men flyet var forsinket.

Omkring 15.15 var der så endelig afgang - det var underligt at være i et så lille fly igen.

Indflyvningen over Fyn/Sjælland var utrolig flot.

Vi havde hørt, at der var hede bølge herhjemme, men blev alligevel overrasket over varmen, da vi kom ud af flyet.

Der var kamp om bagagevognene, men til sidst lykkedes det os da at få fat i et par stykker - så manglede vi bare bagagen, det tog sin tid inden vi fik samlet alle 7 rejsetasker.

Med fuld oppakning skyndte vi os hen til billet-lugen hos DSB og her var vi heldige at få plads på et tog til Fredericia 20 min. efter.

Der blev dog lige tid til en hurtig hotdog med det hele og det var nu heller ikke så ringe endda.

Nåede toget i sidste øjeblik og da bagagen var bakset på plads, sank vi trætte om på sæderne.

Der blev sovet lidt på hjemturen, men også fulgt med i udsigten. Høsten var jo i fuld gang og der var sket meget på de 4 uger, vi havde været væk.

Kl. ca. 21 ankom toget endelig i Fredericia - her stod farfar, farmor og Mette og tog imod os.

Vi kørte selv hjem i V 70`eren og det var meget underligt, at køre i en "lille" bil igen. Jessie blev vild glad, da vi kom hjem - ja, den hoppede og dansede nærmest rundt.

Alle var godt trætte og udmattede ovenpå ca. 22 timers hjemrejse.

Et bad og børsten tænder gjorde underværker, men omkring kl. 23.30 måtte vi overgive os og gå i seng.

De næste par dage gik med jet-lag (kun de voksne) og pakken ud, vasketøj osv.

Vi havde hver især mange tanker og minder i hovedet, som skulle bearbejdes og det tog sin tid inden alt det hele "kom på de rette hylder øverst oppe", som Mie udtrykte det.

Vi er alle enige om, at vi har haft en fantastisk tur "over there" og har fået så mange minder med derfra, som vi aldrig nogensinde vil glemme ...